

— Карай, Митко! Карай, че окъснѣхме!

Митко захваща да шиба коня съ камшика, забравя се и продължава да го шиба и тогазъ, когато вече нѣма нужда. Това гнѣви коня, той става неспокоенъ и все съ свити уши, гледа назадъ — следи какво прави момчето.

Отдавна вече тоя бѣлъ конь вади вода на сщия тоя кладенецъ. Вече по това, че е бѣлъ, познава се, че е старъ, тѣй като бѣлитѣ коне не се раждатъ бѣли, а отначало биватъ сиви и побѣляватъ когато поостарѣятъ. Едно време тоя конь (тогава той бѣше сивъ, на черни прѣстени) бѣше го яздилъ стариятъ господарь, хаджи Петъръ. Не малко години наредъ бѣха го впрѣгали и въ каруца. А като остарѣ, натегна и стана такъвъ, какъвто е сега — широкъ, съ обла задница, като бѣчва, съ вгънатъ грѣбъ и надебелѣли нозе, по глезенитѣ на които е поникнала дълга козина — направиха го алаша, туриха го да вади вода.

Но нѣщо отъ предишната му красота все бѣше поостанало. Преди всичко — тая чиста снѣжна бѣлина, като на лебедъ. После — като подигнѣше глава, като наострѣше уши и погледнѣше надалечъ съ чернитѣ си умни очи — той имаше пакъ гордъ царственъ видъ, бѣше хубавъ пакъ тоя старецъ.

Презъ дългия си животъ тоя бѣше се